

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4MCdo/21/2010                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 9010899791                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.06.2012                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Eva Sakálová             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2012:9010899791.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu JUDr. M. X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocká č. 5, proti žalovanej X., o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11 C 116/2004, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. júna 2010 sp.zn. 17 Co 283/2009, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 22. júna 2010 sp.zn. 17 Co 283/2009 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 2. októbra 2008 č.k. 11 C 116/2004-600 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ochrany svojej osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti so zverejnením článkov v denníku X. z 26. októbra 2004 a 29. októbra 2004, a to „Y.“ (ďalej len „články“), ktorými bolo podľa názoru žalobcu neoprávnene zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti, okrem iného i tvrdením, že je disciplinárne potrestaný za pochybné konkurzy, hoci rozhodnutia senátov disciplinárnych súdov neboli právoplatné, čím bola porušená zásada prezumpcie neviny. Žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť trovy konania žalovanému v sume 17 890,33 € (538 964 Sk) do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu rozsudkom z 22. júna 2010 sp.zn. 17 Co 283/2009 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že okresný súd z vykonaného dokazovania vyvodil správny skutkový záver, že informácie, ktoré žalovaná v článkoch uverejnila a ktoré sa dotýkali žalobcu, nie sú nepravdivé v údajoch, v ktorých by mohli zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Podľa jeho názoru okresný súd správne konštatoval, že k porušeniu zásady prezumpcie neviny, k zásahu do osobnostných práv žalobcu, informáciami v článku z 26. októbra 2004 nedošlo. V čase publikovania tohto článku bol už žalobca totiž disciplinárne potrestaný rozhodnutím disciplinárneho súdu z 24. septembra 2004, v ktorom

bol uznaný okrem iného za vinného, že v konkurznej veci sp.zn. 3 K 69/2000 ustanovil do konkurzného konania osobitného správcu konkurznej podstaty pre správu majetku úpadcu v rozpore so zákonom, ako aj bez žiadosti v zmysle opatrenia predsedníčky Krajského súdu v Bratislave. Práve ustanovenie správcov mimo poradia sa považovalo za podozrivé v súvislosti so zisteniami Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré boli medializované na tlačovej konferencii v júni 2004, na ktorej boli poskytnuté verejnosti informácie o postupoch, ako sa môžu zdravé firmy dostať do konkurzu. Z obsahu článku je tiež zrejmé, že minister spravodlivosti požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby bol žalobca preradený z krajského na okresný súd, kde už nebude môcť rozhodovať v konkurzoch. Podľa názoru odvolacieho súdu, keď žalovaná informovala o disciplinárnom potrestaní žalobcu po rozhodnutí disciplinárneho senátu o jeho potrestaní a uviedla, aký postih žalobcu navrhol minister spravodlivosti, tak uvedenú informáciu uverejnila prijateľne

za situácie, keď vo verejnosti rezonovala otázka konkurzov, v ktorých boli podozrenia z nezákonných praktík a prepojení záujmových subjektov. Preto, i keď disciplinárne konanie proti žalobcovi nebolo skončené, nedošlo k porušeniu zásady prezumpcie nevinu.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal na základe podnetov žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Namietal odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) nedoručením mu vyjadrenia žalovanej k jeho odvolaniu a rozhodovanie vo veci vylúčenou sudkyňou (§ 237 písm. g/ O.s.p.). Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní uviedol, že články, ktorými malo byť podľa názoru žalobcu zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti, vychádzali z informácií týkajúcich sa tzv. „konkurznej mafie“, z medializovaných informácií o previerkach vykonaných na základe pokynu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na jednotlivých konkurzných súdoch, ale najmä z nadväzujúcich rozhodnutí príslušných disciplinárnych senátov, ktorými boli riešené konkrétne pochybenia sudcov preverovaných krajských súdov. Vo vzťahu k žalobcovi je nesporné, že dotknuté články vychádzali aj z disciplinárneho konania, ktoré bolo proti nemu ako konkurznému sudcovi Krajského súdu v Bratislave vedené pod sp.zn. 1 Ds 15/2004. Rozhodnutím v tomto konaní bol žalobca uznaný vinným zo závažného disciplinárneho previnenia na tom skutkovom základe, že v jemu pridelených veciach nekonal bez zbytočných prietahov a súčasne, že ustanovil správcu konkurznej podstaty mimo poradia. Za toto disciplinárne previnenie bolo žalobcovi uložené Najvyšším súdom Slovenskej republiky - disciplinárnym senátom, zloženým z predsedníčky JUDr. M. I. a ďalších dvoch členov senátu, disciplinárne opatrenie, zníženie funkčného platu o 50% na obdobie troch mesiacov. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, senátu predsedníčky JUDr. M. I., preukázateľne vyplýva, že krajský súd (i okresný súd) rozhodoval najmä pod vplyvom vyššie uvedeného disciplinárneho rozhodnutia, na ktoré priamo nadväzoval vo svojej argumentácii pri zdôvodňovaní oprávnenosti článkov uverejnených v denníku X.. Skutočnosť, že JUDr. M. I. rozhodovala aj ako predsedníčka disciplinárneho senátu v disciplinárnom konaní vedenom proti žalobcovi, aj ako predsedníčka senátu odvolacieho súdu, rozhodujúceho o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa v jeho veci o ochranu osobnosti, do ktorej malo byť zasiahnuté vyššie uvedenými článkami, vychádzajúcimi aj z uvedeného disciplinárneho konania, a tieto konania spolu súviseli, pričom konanie o disciplinárnom previnení žalobcu predchádzalo konaniu o ochranu osobnosti, odôvodňuje podľa jeho názoru záver, že u konajúcej sudkyne JUDr. M. I. možno mať pochybnosti o jej nezáujatosti s poukazom na čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a § 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 O.s.p. Generálny prokurátor preto namietal, že v danej veci rozhodovala vylúčená sudkyňa, ktorá nepostupovala v zmysle § 15 ods. 1 O.s.p. Uviedol, že sám žalovaný nemal reálnu možnosť dozvedieť sa o zložení senátu odvolacieho súdu a vzniesť námietku zaujatosti voči konajúcej predsedníčke senátu odvolacieho súdu JUDr. M. I. a tak zabrániť tomu, aby vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa. Poukázal na porušenie procesných ustanovení O.s.p. odvolacím súdom, ktorý žalobcovi nedoručil vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu. Podľa jeho názoru skutočnosť, že žalobcovi nebolo zo strany odvolacieho súdu doručené vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu, spôsobila, že žalobca sa tak nedozvedel o zložení senátu odvolacieho súdu, ktorý ako prikázaný súd rozhodoval o jeho odvolaní podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez

nariadenia pojednávania a rozhodnutie verejne vyhlásil bez účasti účastníkov konania. Nedoručením predmetného vyjadrenia k odvolaniu došlo podľa názoru generálneho prokurátora zároveň i k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom, nakoľko bol ukrátený na svojom zákonnom procesnom práve. Na základe uvedeného generálny prokurátor považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nezákonné.

Žalovaná vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora uviedla, že nie sú dané dôvody pre zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Podľa jej názoru napadnutý rozsudok, ani konanie, ktoré mu predchádzalo, netrpí žiadnou z väd uvádzaných generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla podané mimoriadne dovolanie zamietnuť.

Žalobca sa k mimoriadnemu dovolaniu osobitne nevyjadril. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 1. februára 2011 odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. júna 2010 sp.zn. 17 Co 283/2009 v časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 2. októbra 2008 č.k. 11 C 116/2004-600, zaväzujúci žalobcu na náhradu trov konania žalovanej v sume 17 890,33 € (538 964 Sk), do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 243f ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na uvedenú zákonnú povinnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým skúmal, či v konaní nedošlo k takýmto vadám.

Osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) nedoručením mu vyjadrenia žalovanej k jeho odvolaniu a či vo veci (ne)rozhodovala vylúčená sudkyňa (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. g/ O.s.p.) Dospel k záveru, že konanie je týmito vadami postihnuté a napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť.

Generálny prokurátor namietal odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom tým, že mu odvolací súd nedoručil vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní

postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Z obsahu spisu vyplýva, že k odvolaniu žalobcu zo 4. decembra 2008 proti rozsudku súdu prvého stupňa (č.l. 625) sa žalovaná písomne vyjadrila podaním, doručeným súdu prvého stupňa 3. februára 2009 (č.l. 639), ktoré žalobcovi doručené nebolo. V spise nie je založená doručka, ani uvedený pokyn sudcu, doručiť toto vyjadrenie žalobcovi.

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie žalovanej k odvolaniu, obsahujúce jej názor k odvolaniu, podané s cieľom ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu, vyzývajúce na potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, nebolo doručené žalobcovi, treba konštatovať, že v tejto súvislosti nebolo možné odvolacie konanie považovať za spravodlivé.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 27. apríla 2010 v prípade Hudáková proti Slovenskej republike, v ktorom bolo poukázané na to, že princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I).

Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (por. Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24).

Dovolací súd poukazuje aj na to, že význam požiadavky, aby bolo vyjadrenie k odvolaniu zaslané

všetkým účastníkom konania, spočíva v potrebe zabezpečenia, aby procesné strany mali vieru vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozsudok súdu. Bolo preto povinnosťou odvolacieho súdu, aby pred svojim rozhodnutím o odvolaní, o ktorom rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p., poskytol odvolateľovi možnosť vyjadriť sa i písomnému podaniu žalovanej (vyjadreniu k odvolaniu), keď tak neurobil súd prvého stupňa v rámci prípravy predloženia veci odvolaciemu súdu na rozhodnutie.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (viď aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I ÚS 335/06), v dôsledku čoho bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolací súd považoval za dôvodnú aj námietku generálneho prokurátora o rozhodovaní veci vylúčenou sudkyňou (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. g/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti. Podľa § 14 ods. 2 O.s.p. na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní.

Podľa § 15 ods. 1 prvej a druhej vety O.s.p., ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Dovolací súd mal z obsahu spisu v danej veci preukázané, že JUDr. M. I. rozhodovala aj ako predsedníčka senátu disciplinárneho súdu v disciplinárnom konaní vedenom proti žalobcovi (rozhodnutie z 24. septembra 2004 sp.zn. I Ds 15/2004), aj ako predsedníčka senátu odvolacieho súdu, rozhodujúceho o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa v jeho veci o ochranu osobnosti, do ktorej malo byť zasiahnuté vyššie uvedenými článkami, vychádzajúcimi aj z uvedeného disciplinárneho konania a rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu taktiež vyplýva, že odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal aj z uvedeného disciplinárneho rozhodnutia (pozn. NS SR - v čase rozhodovania odvolacieho súdu v preskúmvanej veci už bolo predmetné disciplinárne rozhodnutie odvolacím senátom disciplinárneho súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie).

Pomerom sudcu k veci je aj skutočnosť, že získal informácie o veci inak, než dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo (napr. bol svedkom skutočnosti, ktorá sa vo veci stala predmetom dokazovania, bol s vecou niektorým z účastníkov oboznámený ešte pred začatím súdneho konania).

V preskúmvanej veci bola JUDr. M. I. oboznámená s disciplinárnym konaním, vedeným proti žalobcovi a rozhodnutím, ktoré vzišlo z tohto konania ešte pred odvolacím konaním, v ktorom rozhodovala o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa. Mohla tak vnímať a hodnotiť v preskúmvanom konaní vykonaný dôkaz (disciplinárne rozhodnutie vydané senátom disciplinárneho súdu, ktorému predsedala) inak, celkovejšie, než má možnosť sudca, ktorý sa s dôkazom zoznamuje prvýkrát v konaní o určitej žalobe priamo alebo zo zápisnice. Podľa názoru dovolacieho súdu skutočnosť, že JUDr. M. I. rozhodovala ako predsedníčka senátu v oboch konaniach (disciplinárnom i odvolacom) a tieto konania spolu súviseli, pričom konanie o disciplinárnom previnení žalobcu predchádzalo konaniu o ochranu osobnosti, odôvodňuje záver, že u konajúcej sudkyne možno mať pochybnosti o jej nezáujatosti. V danej veci bola preto JUDr. M. I. povinná v zmysle § 15 ods. 1 O.s.p. predsedovi súdu neodkladne oznámiť skutočnosť, že ako predsedníčka disciplinárneho senátu rozhodovala o disciplinárnom previnení žalobcu, ktoré disciplinárne rozhodnutie bolo podkladom článkov a predmetom dokazovania v danej veci, pre

ktorú je vylúčená z rozhodovania. V konaní mohla urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Predsedníčka senátu odvolacieho súdu JUDr. M. I. nepostupovala v súlade s procesným ustanovením § 15 O.s.p., ukladajúcim jej túto povinnosť a vo veci rozhodla.

Z obsahu spisu je zároveň zrejmé, že žalobca nemal vedomosť, ktorému senátu odvolacieho súdu bola vec pridelená na rozhodnutie. V čase od doručenia vyjadrenia žalovanej k odvolaniu žalobcu, vrátane času od postúpenia veci na rozhodnutie Krajskému súdu v Trenčíne totiž žalobca, ani jeho právny zástupca do spisu nenahliadali a neboli im odvolacím súdom doručované žiadne písomnosti, z ktorých by sa mohli dozvedieť, že vec bola pridelená práve senátu JUDr. M. I.. Navyše odvolací súd za splnenia podmienok uvedených v § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodoval vo veci bez nariadenia pojednávania, pričom žalobca, ani jeho právny zástupca sa nezúčastnili verejného vyhlásenia rozsudku.

Neexistencia žiadneho rozhodnutia o vylúčení JUDr. M. I. nebránila dovolaciemu súdu posúdiť túto otázku pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. Po preskúmaní dospel dovolací súd k záveru, že v danej veci ide o taký pomer sudkyne k veci, ktorý vyvoláva pochybnosti o jej nezáujatosti, z dôvodu ktorého je konanie zaťažené procesnou vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p.

Procesné vady podľa ustanovenia § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. zakladajú prípustnosť dovolania a sú zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnými procesnými vadami nemôže byť považované za správne. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 3 O.s.p.).

Z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zaťažené procesnými vadami, generálny prokurátor dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.